

solnčece. Pa si je umislila, da ji napravi še drugo veselje. — Glej, in za pisanko je oblekla Maličko v temnomodro žametasto krilce in bluzico iz lahkega belega blaga, ki je vanje vvezla gospa pisanih cvetic.

Taka je posevala Malička poslej na solnčecu poleg solnčnice in gledala, kako raste, kako raste . . .

(Dalje.)

Staremu očetu, ki je umrl.

Nosil si naju
štupa-ramo;
zdaj smo deli te
v črno jamo . . .
Kdo bo naju
nosil poslej?

Dokler bova
na grob tvoj hodili,
nikdar ne bova
te pozabili:
V srcu najinem
svoj dom imej!

Marija in Jakica.

SILVESTER K.:

Premodre glave.

Po narodni smešnici.

XXVI.

Če pride preprost deželan po opravkih v mesto, si rad privošči po zmožnosti več ali manj polne mošnje kako pečenko in kako četrtinko vina. Tako je storil tudi eden naših Zabržanov, ki ni bil le korenit modrijan, ampak je imel povrh še to nadlogo, da je bil grozen bahač. Iz zadnjega vzroka si je bil izbral najimennitnejšo gostilnico, ki jo je le mogel izvohati v mestu. Bilo je mnogo gospode navzoče, a to ni nič motilo korenjaškega Zabržana. Možato je sedel v kot in začel piti, misleč si: